

Незнайомка з тринадцятої квартири

Оксана Сайко

Вона помітила його не так давно. Мабуть, він з'явився у їхньому дворі кілька днів тому. Він тримався осторонь, не долучався до гурту хлопчаків, сидів собі на поламаний гойдалці. З вигляду йому було років тринадцять. Іноді він кунив цигарку, ліниво споглядаючи довкола себе невеличкі будинки-п'ятиповерхівки, плакучу вербу, під якою стояв похилий столик із лавками, за яким літні чоловіки перекидалися у карти й доміно, а вечорами збиралася весела юна ватага з гітарою, дитячий майданчик з пісочницею, гаражі... Він був зодягнутий у розтягнутий светр з чужого плеча зі стертим англійським написом і в кепку дашком назад. Насуплений, з поглядом з-під лоба, той хлопець не викликав жодної довіри. Минаючи його, Ксеня, відчувши на собі його суворий погляд, лише пришвидшувала ходу.

- І що йому тут потрібно? Чого він тут висиджує? - перемовлялися бабусі біля під'їзду, а вже надто баба Василина, охоча до всіляких здогадів та припущень.

- Може, злодій який? Того й гляди, не приведи Господи, щось поцупить... Ох, розвелось їх...

Того дня, повертаючись з музичної школи додому, Ксеня виявила, що забула ключі. Іноді з нею таке траплялося. Недарма мама називала її розсіяною. Звісно, вона одразу пішла до Катьки, яка мешкала в сусідньому під'їзді, але її не було вдома. Ще й, мов на зло, і гроші на мобільнику закінчилися... І їй нічого не залишалося, як добру годину сидіти в дворі на лавці й чекати повернення тата (він завжди приходить з роботи раніше за маму). Навпроти будинку біля гаражів старші хлопці лагодили мотоцикла. А той, насуплений, і далі сидів, затягуючись цигаркою... Ксеня навмисне сіла на лавку якомога далі від того дивного хлопчиська. Та закінчивши курити й стрельнувши окурком убік смітників, він сам підійшов й сів неподалік від неї.

- Що, на скрипці граєш? - спитав, як здалося Ксені, насмішкливо.

- І що? - з гордовитим викликом спитала Ксеня, відсуваючись від нього разом з футляром зі скрипкою.

- Та нічого... - знизав плечима хлопець, - дівчата, що грають на скрипці, якісь...

- Не сучасні?

- Та ні, дивні. Занадто ніжні чи що...

Тепер Ксеня стелула плечима:

- Звичайні... Хоч мама завжди каже, що я дуже вразлива, а, як правило, саме вразливі люди й стають митцями.

- Ким?

- Ну, музикантами, поетами...

- Дивись, тільки не зазнавайся! - Ксені знову вчулася насмішка.

- Чого б то? - не зрозуміла вона.

- Бо коли отак вважатимеш, що ти особлива, не схожа на інших, то задиратимеш

носа, а зарозумілих, як правило, не люблять і уникають!

Ксеня всміхнулася.

- А ти недурний...

- Та звісно! Я теж так вважаю. А ти чого тут сидиш?

- Чекаю батьків, ключі забула. А ти?

- А я так собі.

- От не люблю брехунів, - Ксеня відсунулася від нього ще далі й опинилася на самісінькому краєчку лавки.

- Це я брехун?

- Ти! Бо ти вже кілька днів тут сидиш! Але ж просто так людина не стане годинами сидіти в чужому дворі! А знаєш, що про тебе говорять бабки? Що ти злодій!

- Цікаво!.. - присвиснув хлопець.

- А може, ти втікач? Утік з дитячого розподільника чи з притулку? Слухай, а може, ти просто закохався і вистежуєш когось?

- Не твоя справа! - сердито блиснув він на Ксеню очима з-під лоба.

- Не хочеш, то й не кажи! - відвернулася від нього Ксеня. - У тебе на мармизі написано, що ти з тих, кого називають важкими підлітками! Ще й куриш, щоб здаватися дорослим, малолітка!

Якийсь час вони сиділи мовчки.

- Хочеш? - нарешті порушив мовчанку хлопець, простягаючи їй пакетик з льодяниками, що витяг з кишені джинсів.

Ксеня байдуже стелула плечем і, не дивлячись на нього, витягла цукерку.

- А тебе як звати?

- Ксеня.

- А я - Славка. Знаєш, може, так воно насправді й є. Наша керівничка теж мене вважає важким.

- Справді? Слухай, може, ти втік з дому? Якийсь ти підозрілий... - пожвавішала Ксеня. Розмова ставала дедалі цікавішою.

- Та ні, я маму шукаю.

- Що? - Ксеня мало не вдавилася цукеркою. - Як це? А де ж твоя мама?

- Не знаю, десь в одному із тих будинків... Вона багато років тому виїхала за кордон, на заробітки, а тепер нібито повернулася. Хоч тато завжди вважав, що вона вже більше не вернеться. Але кілька днів тому хтось із його друзів сказав, що бачив маму в місті і навіть розмовляв з нею... Тато напідпитку мені зізнався - інакше, певно, б не сказав...

- То вона тебе покинула?

- І зовсім ні, - розсердився Славка, - просто в неї часто виникали непорозуміння з татом, в дорослих іноді так буває... Але вона завжди листи писала, надсилала пакунки і гроші... Обіцяла, що повернеться! Я думаю, все в нас буде добре і з татом в неї все налагодиться...

- Звісно, налагодиться! Мій тато якось цілий місяць жив у бабусі, коли посварився з

мамою, – чомусь збрехала Ксеня, – але згодом все налагодилося... Але чому вона сама тебе не знайде, якщо повернулася?

– Напевно, через тата. Вона вважає, що він їй не пробачить. Принаймні, він це завжди повторював, але, думаю, насправді він би пробачив. Якось я бачив, як він переглядав її фотографії і витирив очі. Мама не раз писала, що повернеться, купить квартиру і буде зі мною. Напевно, вона чекає слушної нагоди, щоби прийти до нас. Тільки коли вона, та нагода, настане? А я чекати не хочу, я хочу, щоб усі ми жили разом, а не окремо. І думаю, мені вдасться їх умовити помиритися.

– Складна ситуація, – зітхнула Ксеня. – Але ти знаєш, де її шукати?

Славка кивнув.

– В одному з тих будинків. Тато назвав лише вулицю. Два я вже обійшов, з того боку, і поки що без результату.

– Лише вулиця... Не густо інформації, – зітхнула Ксеня й замислилася.

Мешканців свого будинку Ксеня знала. Тільки хто б міг виявитися Славчиною мамою? Всі живуть родинами... От тільки та гарна жінка, що мешкає поверхом вище, – сама... Вона зовсім недавно купила тут квартиру... А що, коли це вона – Славчина мама?

– Скажи, а твоя мама вродлива? – спитала вона раптом.

– Звісно, – зітхнув Славка, – інакше б тато в неї не закохався. Шкода, фотокартки не прихопив... Ти б побачила!

– Ксеню! – почула вона раптом голос тата, що саме вийшов з автівки й зауважив її. – Знову ключі забула?

– Знаєш, у моєму будинку якраз живе така жінка! На четвертому поверсі у тринадцятій квартирі! А я – нижче поверхом, у дванадцятій! Ти, в разі чого, заходь! Мені ж цікаво буде дізнатися... – швидко заговорила Ксеня й побігла за татом, що вже заходив у під'їзд.

Вона тільки-но взялася за домашні завдання, як у квартирі пролунав дзвінок.

– Схоже, це до тебе, – загадково повідомив тато, зазирнувши до неї в кімнату.

На порозі її чекав Славка.

– Ну що? В тринадцятій був? – нетерпляче спитала Ксеня.

Він похитав головою:

– Немає нікого вдома. Я б ще почекав, але обіцяв татові прийти швидше. Він в третю зміну.

Підіймаючись на поверх, на сходовій клітці спинилася баба Василина й кинула на них суворим поглядом.

– То сидів годинами на лавці невідомого чого, то тепер у під'їзді опинився. Вештаються тут всякі підозрілі типи. А потім – крадіжки, хуліганства... – пробурмотіла баба.

– І зовсім не підозрілі! Це – мій друг! А взагалі – то не ваша справа! – гукнула їй вслід Ксеня.

– Може, вам сумку допомогти нести? раптом спитав Славка.

- Іще чого! Отака вона, молодь. Хто ж то її виховує... - забідкалася баба Васирина, підіймаючись далі.

- Послухай, - рішуче заговорила до Славки Ксеня, - ти, головне, не впадай у відчай. Ти її обов'язково знайдеш! Треба спробувати ще раз із тринадцятою квартирою. І потім - довкола ще стільки будинків! Хочеш, завтра після школи я тобі допоможу її шукати?

Славка всміхнувся й стеноу плечем:

- Ну, якщо тобі не важко...

- Звісно, не важко! Це ж така важлива справа! - вигукнула Ксеня.

- Тоді до завтра? Я чекатиму на тебе на лавці.

Славка потис її руку.

Опинившись знову в своїй кімнаті, Ксеня довго не могла зосередитись на домашньому завданні, придумуючи, яким же способом можна було б допомогти Славці. А що, як помістити оголошення з її фотокарткою в інтернеті або розклеїти на тролейбусних зупинках? А може, розповісти батькам - вони напевно щось порадять й допоможуть? Ну звісно, це на крайній випадок! І обов'язково треба завтра в школі розповісти Катьці! А раптом ця гарна жінка з тринадцятої квартири - Славчина мама?

Бажаючи пришвидшити завтрашній день, Ксеня швидше вклалася спати. Вже засинаючи, вона подумала про те, що зовсім несподівано її другом став отой насуплений хлопець, який не викликав жодної довіри і здавався підозрілим усім бабусям, а надто бабі Василю. "А друзям завжди легше вирішувати справи, - всміхнулася Ксеня. - Разом вони обов'язково знайдуть його маму!"